

GÜLİSTAN

Gül Kokulu Kalemler

Kültür – Sanat - Edebiyat

Sümeyye YILMAZ
ÇAY VAR MI?

Bizim ülkemiz için çay demek dostluk, kardeşlik, sırdaşlık, arkadaşlık kısaca her şey demek. Bizim için çay demek vatan demektir. O vazgeçilmez müthiş bir tattır. Kırmızıdır rengi, tavşan kanıdır lakabı. Bardağının şekli laleye benzetilir keza lale de Türk çiçeğidir.

Dolayısıyla rengiyle şehit kanını, bardağının şekli ile de Türk çiçeğini anımsatır. Biz de misafir geldiğinde ilk çay getirilir ikram niyetine. Öyle karıştırılmaz sütle ya da başka bir şeyle. Saftır, berraktır, katkısızdır. Tıpkı biz Türkler gibidir. Demli durur ocaklarda. Bağırılır çay ocaklarında türlü türlü tepsi numaralarıyla. Kahveci Hasan Usta seslenir çaylar diye müşterisine.

Fazla söze gerek yok aslında sevilir çayımız, içilir ülkenin doğusunda batısında. Ayırt edilmez hiçbir yerde. Biz mutluyuz çayımızla, çorbamızla ve Türk oluşumuzla!

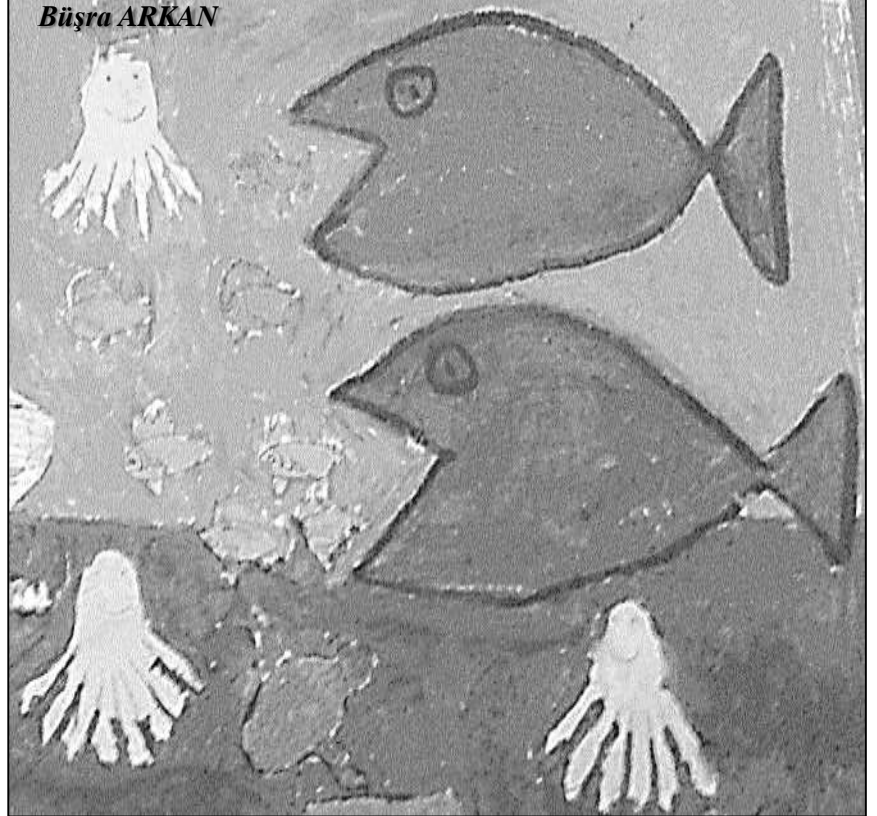
Berat ŞİMŞEK
AĞAÇ DEYİP GEÇMEYİN

Ağaçlar, hayata bir diğer ağacın ikinci yarısı olarak başlar. Çünkü büyük ağaçtan bir parça kırılıp toprağa dikilir. Daha sonra da su ve sevgiyle beslenip gelişip, büyür.

Onlar hayatın gizli tanıklarındır aslında. Çünkü onlar hayatta bütün olup biteni bünyelerinde barındırırlar. Her şeyi görür, duyar ve hissederler ama söyleyemezler. Onlar savaşı, barışı; yazı, kışı ve bir sürü şeyi görürler. Ama insanlar onlar gibi değildir. İnsan ya barışı görür ya da savaşı, ikisini birden göremez. Çünkü ömür buna izin vermez. Fakat ağaçlarda böyle bir şey yoktur. Onlar yeniden yeşerebilirler. Tabi biz insanlar onları ömürlerinden daha kısa zamanda yok etmezsek eğer. Aslında ağaçlar en iyi dosttur bizlere. Onlara istediğimiz sırlarımızı verebiliriz. Kızamazlar, küsemezler, eleştiremezler. En güzeli de hiçbir şekilde kazık atamazlar bizlere.

Ağaçlar bize hayatımızın her alanında yardımcı olur. Üşüdüğünde seni ısıtır, eline kalem; kalemine kağıt olurlar. En bunaldığımız anlarda onların güvenli kollarının altına oturup sakinleşiriz. Bu yüzden onlara kıymayalım, zarar vermeyelim.

Büşra ARKAN



Sümeyye İpek METİN
TARİHE BAK

**Ey tarihinden bir haber yaşayan evlat,
Bilmez misin sen? Nedir ecdat?
Şu gaflet çukurundan bir an olsun kalk!
Hadi çevir başını geçmişe bak!**

**Tarihten neden bu kadar olduk ırak,
Ceddini bilmeyenin yaşadığı değildir hayat.
Muhakkak vardır sana da nasihat,
Hadi geçmişe susamış ruhunu aydınlat.**

**Fetihlerle aman hırsa kapılma dikkat!
Fanidir, geçicidir bu yalan hayat.
Unutma bütün fetihlerdeki önemli amaç,
Değildir kan döküp acı bırakmak.**

**Aksine merhamet, şefkat en önemlisi İslam'ı yaymak,
Belki de budur manevi cihat!
Geçmişin güzelliğine aldanmak,
Saçma bir arzudur mazide yaşamak.**

**Adı üzerinde mazi bu geldi geçti,
Geçmişten alıp nasihat meyvesini,
Sendedir artık tarih yazma vakti,
Hadi hep ileri hep ileri..**

GÖKKUŞAĞININ UCUNDAKİ HAZİNE

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde çok eski zamanlarda ormanın derinliklerinde küçük bir köy varmış. Bir gün bu köye şiddetli bir yağmur yağmış. Yağmurdan sonra Hayri gökyüzüne baktığında rengarenk, müthiş bir görüntüye sahip gökkuşağını görmüş. Hemen koşarak yakın arkadaşı Kamil'in yanına gitmiş. Gökkuşağından dolayı çok heyecanlanmışlar. Sevinçle gökyüzüne bakarken karşıdan gelen yaşlı bir amca'yı fark etmişler. Yaşlı amca bizim çocukların yanına yaklaşmış

-Çocuklar size bir sır vereyim mi? demiş. Çocuklar heyecanlanmışlar. Birbirlerine bakarak:

-Evet, amca seni dinliyoruz. demişler. Yaşlı adam derin derin baktıktan sonra

-Gökkuşağının altında büyük bir hazine var, demiş. Bizim çocuklar bunu duyunca hemen sorular sormaya başlamışlar. Hemen kafalarında oraya gidip o hazineyi bulmanın hayallerini kurmuşlar ve yanlarına birkaç yiyecek alıp düşmüşler yola.

Az gitmişler uz gitmişler dere tepe düz gitmişler. Giderken yolda karşılarına bir dere çıkmış. Nasıl geçeceğiz diye düşünürken Hayri yan taraftaki odunları görmüş ve aklına bir fikir gelmiş. Hemen Kamil ile paylaşmış fikrini. Kamil fikri beğenmiş ve başlamışlar odunlarla kendilerine yol yapmaya. Böylelikle kısa sürede dereyi geçebilmişler. Yollarına devam ederken karşılarına kocaman bir ayı çıkmış. Önce çok korkmuşlar kaçmayı düşünmüşler. Fakat ayı onlara dostane bir şekilde yaklaşmış ve sorular sormuş. Demiş ki:

-Nereye gidiyorsunuz bakalım böyle iki kafadar?

Kamil:

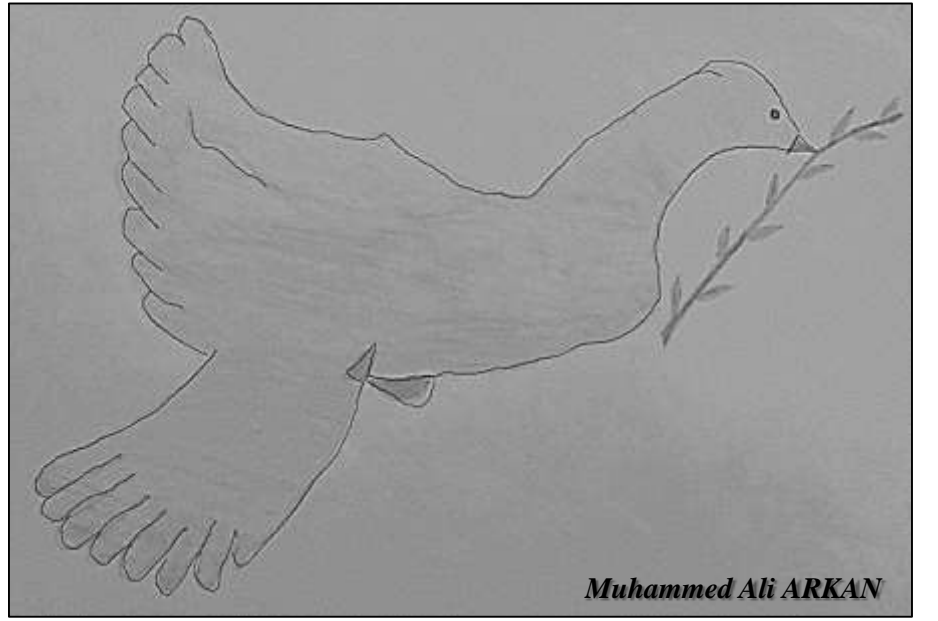
-Gökkuşağının altında büyük bir hazine olduğunu öğrendik. Onu almaya gidiyoruz.

Ayı:

-Tek başınıza oralara gitmeniz tehlikeli ben de sizinle geleyim, yardımım dokunur." demiş. Başlamışlar güle oynaya yollarına devam etmeye. Derken karşılarına bir bataklık çıkmış. Ne yapacağız diye düşünürken bir tane geyik seslenmiş bizimkilere.

-Nereye gidiyorsunuz bakalım böyle?

Hayri:.



Muhammed Ali ARKAN

-Gökkuşağının altına doğru gitmeye çalışıyoruz ama bataklığı geçemedik." demiş

Geyik:

-Ben kestirme yol biliyorum gelin sizi götürüyüm." demiş. Bizimkiler takılmış geyiğin arkasına az gitmişler uz gitmişler ilerde karşılarına karlı yüksek bir dağ çıkmış. Nasıl ineceğiz diye düşünürken bir tane tavşan kızıyla yanlarına yaklaşmış.

-Nereye gidiyorsunuz böyle 4 kişi? demiş.

Ayı:

-Gökkuşağının altında hazine varmış Hayri ve Kamil'i oraya götürüyoruz." demiş. Tavşan:

-Buradan inmeniz çok zor benim birkaç tane daha kızığım var. Gelin onlarla inelim." demiş. Bizimkiler kabul etmiş ve tavşanın kızaklarıyla dağdan inmişler. Sonunda gökkuşağına yaklaşmışlar. Yaşlı amca gökkuşağının altında onların gelmesini bekliyormuş. Şaşırmış Hayri ve Kamil yaşlı amca'yı görünce ve :

-Amca senin ne işin var burada? Bak hava karacak gökkuşağı kaybolacak hazine nerede? demişler.

Yaşlı Amca:

-Boşverin çocuklar hazine zaten yoktu ama siz yolda en kıymetli hazineleri bulmuşsunuz. Size yardım eden bu hayvanların dostlukları en büyük hazinelerden daha kıymetlidir. demiş.

Çocuklar amca'yı dinledikten sonra hep beraber sarılmışlar ve yola koyulmuşlar. Çünkü parayla olan hazineden çok birbirine yardım eden, bütün tehlikelere hep beraber göğüs gerdikleri dostları önemliymiş.

Rümeysa ERDOĞMUŞ

ZAMAN

Yaralarım merhemdir diyorum,
Her seferinde hep yanılıyorum.
Neden iyileşemiyorum?
Bu kadar zor mu hayat diyorum?

Beni yalnız uzaklara götüren,
Yaralarımı derinden saran,
İyileşme umuduyla yaşatan,
Zaman değil mi diye soruyorum?

İnsan zaman deyince susuyor,
Daha güzel günler gelecek diyor.
Kendini zamana bırakıyor,
İşte o zaman rahatlıyor.

Milyonlarca kez feryatlar,
En acı büyük çığlıklar,
En derinden kopmayan yaradır,
Zamanın izlerindedir diyorum.

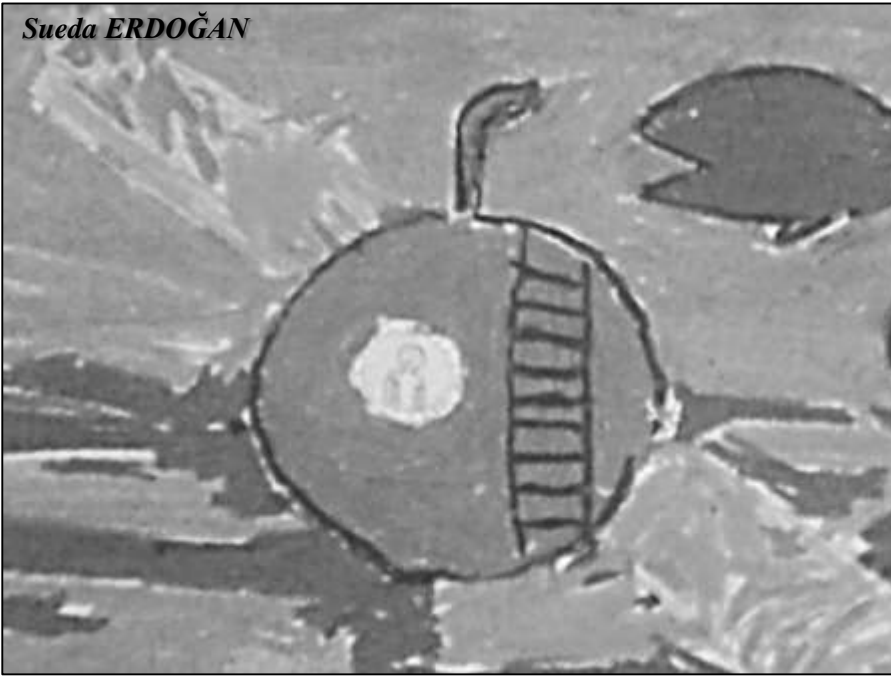
Elif ÖZDEMİR

KALP KIRMA

Kırma kimsenin kalbini elinden geldiğince,
İyi kullan dilini yeri geldiğinde,
Bir kalp kırdıysan eğer,
Bu çok düşüncesizce.

Hata yaptın binlerce,
İnsanların kalbini çal gizlice,
Vicdan azabı duyma kendince,
Özür dilemeden durma bencilce.

Yaşattığını yaşarsın zamanı gelince,
Kalp kırma bu sebeple!
Affet gitsin nedensizce,
Aynı hataya sen de düşme!



Sümeyye YILMAZ

ÇALIŞAN İNSAN KAZANIR

Bazen düşünüyorum da atalarımızdan bizlere ne güzel miraslar kalmış. Ama bunların farkında mıyız? Önemli olan kısmı tabii ki bu. Fakat ben sadece bu güzel ülkeden ve onun içindeki güzel tarihi eserlerden bahsetmiyorum.

Elif ÖZDEMİR

ÖN YARGISIZ BİR DÜNYA

Bir gün ihtiyar adam, yolda gezintiye çıkmış. Gökyüzündeki gökkuşağı, yeryüzündeki rengarenk çiçekler, kuş cıvıltıları ihtiyar adamın hoşuna gidiyormuş. Bu yüzden her sabah sahile doğru gezintiye çıkarmış. Sahilin kenarında simit satan satıcı dikkatini çekmiş. Satıcıdan bir tane simit vermesini rica etmiş. Başka bir satıcıdan ise içecek olarak çay almış. Bir banka oturup, çayını yudumlarken yanına üstü başı yırtık, ayağında ayakkabısı bile olmayan çocuk, iyi görünümlü ihtiyar adamın yanına yaklaşmış. Ve şöyle demiş:

“Abi Allah rızası için yardım eder misin? Çok zor durumdayım.” demiş. İhtiyar adam çocuğa yardım etmiş ve bir miktar para vermiş. Adamın yanından uzaklaşan çocuk diğer tarafta iyi görünümlü olmayan bankta oturan kadının yanına gidip ondan da yardım istemiş. Kadın çocuğa yardım etmiş ve diğer adamın verdiği paradan daha fazla para vermiş. Çocuk aslında iki insanı karşılaştırmak istememiş ama aklından kimi insanların dış görünüşü iyi olduğu halde daha az yardım ettiğini kimi insanların da tam tersi yaptığını düşünmüş. Ama bu düşüncesi ön yargısıyla hareket ettiği için ortaya çıkmış. Hiçbir şey görüldüğü gibi değilmiş. Çünkü yaşlı adamın cebinde sadece çocuğa verdiği miktar varmış. Yani cebinde olan paranın tamamını çocuğa vermiş. Kadının ise cebinde daha çok para varmış.

Bu yüzden bazen her şey görüldüğü gibi olmayabilir. Sizlerde hayatta bir şeye karar vermeden önce başka yönlerini düşünmelisiniz. Eğer bunu göremiyorsanız hayatta kaybedenlerden olursunuz. Ön yargı bütün kötülüklerin anasıdır. Hayatta olan bakış açılarımızı negatif yönde çevirirsek ilerde birçok hastalıkla karşılaşırız. Bu yüzden her şeyin altında görünenin dışında başka nedenlerin yattığını düşünmemiz gerekir. Bu yüzden tabularımızı kıralım ve ön yargılarımızdan kurtulalım.

İşin yazınsal ve düşünsel kısmındayım aslında. Özellikle her işin ya da olayın arkasına söylenebilecek güzel ve etkileyici sözlerden bahsediyorum. Mesela ‘‘çalışan demir pas tutmaz.’’ Ne güzel de tek bir cümleyle açıklamış her şeyi atalarımız. Düşünün bir kere pas tutar mı hiç? Günden güne demirin iyiye gitmesi gibi insan da gitmez mi iyiye? Günden güne kendini yenilemez mi hiç?

Peki neden tembel biliniz bizim insanımız? Halbuki zamanında Çanakkale Savaşı’nda 271 kiloluk mermiyi kaldıran bizim insanımız Seyit Onbaşı değil miydi? Bizim atalarımız değil miydi bu ülkeyi kurtaran? Hain düşmanlardan temizleyen, arandıran... Zamanında kahramanlıklarıyla bilinen bu ülke şimdilerde tembel Türkler olarak biliniyor. Fena halde yıpratıyor bu düşünceler beni. Necip Fazıllar, Nazım Hikmetler, Aziz Nesinler ve daha niceleri bizim ülkemizden çıkmadı mı? En önemli kişi Atatürk çıkmadı mı bu ülkeden?

Peki ya şimdi? Bırakın arkadaşlar yatıp durmayı, avare dolanmayı... Silkelenin kendinize gelin ve kazanmak için daima çalışın. Unutmayalım ki yatana para da yok, ekmekte yok, mal da yok, kız da yok. Çalış ki değerini, malını, insanlığını ve en önemlisi sağlığını hayatın her evresinde kazan.

Elif ÖZDEMİR

GÖK CİSİMLERİ

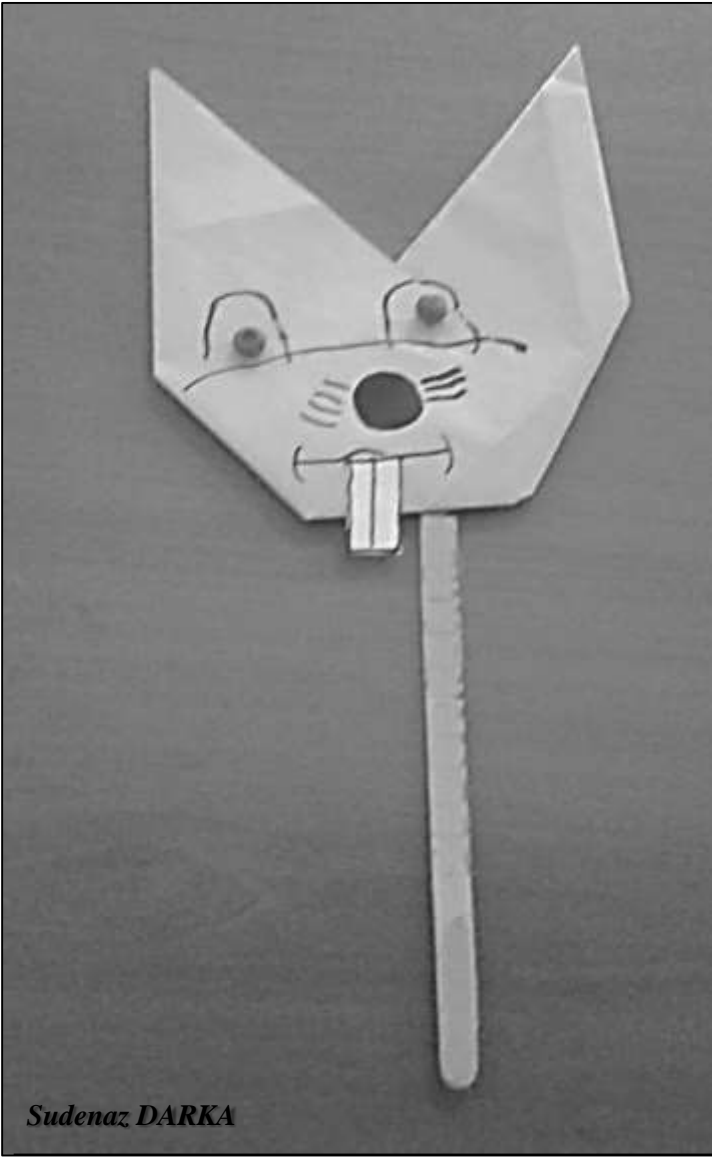
Kutup yıldızıdır benim adım,
Polaris’tir diğer adım,
Parlaktır vücudum,
Daima kuzeydir yönüm.

Gök cisimleri hareket eder üzerimde,
Sonsuz boşluk diye bilirim evrende,
Denize yansır mavi rengim,
Paylaşamayız bu sebeple.

Sıcak olduğum için ateş derler bana,
Dünya pervane olur etrafımda,
Girmedığım eve doktor girer derler,
Tüm varlıklar için hayat kaynağıyım aslında.

Ursa Minor adıyla da bilirim,
Kuzey kutup bölgesindeyim.
Yardımcı olurum Kuzey Yıldızının bulunmasına,
Saplı bir tencere görünümündeyim.

Küçük ayı diye bilirim,
Cezveye benzer şeklim,
Seksen sekiz takım yıldızından birisiyim.
Daima kuzey yarım küredeyim.



Elif ÖZDEMİR **ZEHRA'NIN ÖDEVİ**

Günlerden bir gün Zehra yine her zamanki gibi sabah erkenden kalkıp okula gitmek için hazırlanmaya başlamış. Fakat bugün her zamankinden farklı bir heyecan varmış içinde. Bunun nedeni Fen Bilgisi dersinde Biyoçeşitlilik konusunu işleyecekleri içinmiş. Diğer derslerinde öğretmeni bu konuyu Zehra'nın araştırmasını ve arkadaşlarına anlatmasını istemiş. Zehra bütün hafta sonunu bu konuyu arkadaşlarına en iyi ve kolay şekilde anlatmanın yollarını aramakla geçirmiş. Sonunda da internet ya da başka kaynaklar kullanmak yerine ormana gidip araştırmasını orada yapmaya karar vermiş. Ormanda karşısına birçok canlı çıkmış. Kuşlar, böcekler, ağaçlar... Daha birçok hayvan ve bitki çeşitliliği ile karşı karşıya kalmış. Ormanda işini bitirdikten sonra yaşadığı şehre gelmiş. Orada ise sadece sokak hayvanlarını görmüş. Bu bilgileri edindikten sonra bir rapor hazırlamış. Nihayet o gün gelmiş. Bugün artık Zehra araştırmalarını arkadaşlarına sunacaktı. Zehra başlamış raporunu sunmaya:

-Hocam, edindiğim bilgilere göre ormanda daha çok biyoçeşitlilik var, şehirde ise sadece birkaç hayvan. Zehra bunları söyledikten sonra öğretmeni ona şehirlerin neden bu hale geldiğini sormuş. Zehra da bunun nedeni olarak biz insanları göstermiş. Öğretmeni ise, "Gerçekten de çocuklar hayvanlara ve bitkilere en çok zararları veren bizleriz. Halbuki onlar olmadan bizim hayatımızı sürdürebilmemiz de zorlaşıyor. Neden bunları bildiğimiz halde hayatı hem kendimize hem de bizimle beraber diğer canlılar için zorlaştırıyoruz." demiş. Bunları duyan çocuklar bundan sonra hayata daha farklı bakmaya başlamışlar. Ellerinden geldiği kadarıyla hayvanlara yardım etmeye başlamışlar. Sizler de geç olmadan çevrenize karşı duyarlı olun, söylediklerimden ders çıkarın.

Sudenaz DARKA

Betülay ERDOĞMUŞ **MATEMATİK KOLAYDIR**

Matematik zeka ister,
Beceri, istek ister.
Beş çarpı beşin cevabını ister,
Bulamayınca dalgasını geçer.

Toplama, çıkarma,
Çarpma bölme
Sevmeyi, seilmeyi ister,
Bulamayınca maytap geçer.

Çabalamazsan çözezsün soruları,
Pes edersen geçemezsin sınıfı,
Bu yüzden korkma ondan,
Bırak o korksun senden.

Matematiğin cevabı,
Sende saklı sende,
Çöz artık bulmacayı,
Haydi durma iş başı.

Yusuf ÖZBEK **SON ON DAKİKA**

Güneşli bir bahar sabahıydı. Öğretmenimiz dersin bitmesine son on dakika kala bizi serbest bırakmıştı. Genelde hep bizimdir son on dakikalar. Bu yüzden hep heyecanlanmışım serbest bırakıldığımız anlarda. Çünkü randevum vardır bu vakitlerde kitaplarımla. Geç kalmak istemem hiç onlara. Hele bekletmeyi hiç sevmem onları. Satırlarda gözlerimi gezdirirken heyecan kaplar içimi. Arkadaşlarımla fıkırdamalarını duymazlıktan gelirim hep. Kimi eli çenesinde düşüncelere dalar, kimi dikdörtgen şeklinde uzanmış pencerelerden, renkleri solmuş perdeleri aralayarak dışarıdaki olup biteni izlemeye koyulur.

Kiminin kalem tıkırtısı gelir kulağıma, kiminin şarkı mırıldanışı.. Ama aldırış etmeden devam ederim kendi yolculuğumda yürümeye. Bazen kendimi öyle kaptırdığım anlarım olur ki o on dakika da birçok yeri kahramanlarla birlikte sanki gezmiş görmüş gibi olurum. Hangi zamanda olduğumu unuturum çoğu zaman o on dakikalar bana ömrümün en güzel anları olarak kalacak. Bunu hissedebiliyorum. Çünkü bir yandan zilin çalmasını beklemek bir yandan kitaplarımla içindeki yerlerde dolanmak müthiş bir haz ve tarif edilemez bir duygu.. Olup biteni duymuyorum mesela çoğu zaman. Ne bir bilgisayar uğultusu ne de arkadaşlarımla gülüşmelerini..

İşte böyle zamanlarda daha iyi anlıyorum kitaplarıma olan sevgimi. Onlar benim bu hayatta vazgeçilemez bildiklerim. En sevdiğim, en kıymetli dostlarımla. İyi ki varsınız yol arkadaşlarımla..

İMTİYAZ SAHİBİ

Bayar BAŞTUĞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Suna AKYOL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Sevcan İYCE

GÖRSEL DANIŞMAN

Eda ÇELİK

YAYIN KURULU

Ceyda ARZUMAN

OKUL ADRES TELEFON

GÜLDARPI İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Çubuk Güldarpi Mahallesi Çayyolu Sok.No:1

Çubuk/ANKARA 0312 827 14 44